

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ: ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ
ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΟΥ.

ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ: ΕΡΩΤΑΣ, ΦΕΒΡΩΝΙΑ.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

1470: Κατασκευάζεται μία μεγάλη πλωτή γέφυρα, που δίνει τη δυνατότητα στον Μωάμεθ Β' τον Πορθητή να περάσει στην άλλη πλευρά του Ευβοϊκού κόλπου τις δυνάμεις του που πολιορκούν τη βενετοκρατούμενη Χαλκίδα.

1630: Το πιρούνι εισάγεται στο αμερικανικό τραπέζι, σε γεύμα που παραθέτει ο άγγλος κυβερνήτης Τζον Γουίνθροπ.

1826: Αποτυχημένη εκστρατεία του Ιμπραήμ εναντίον της Μάνης, ο οποίος γνωρίζει την ήττα στη διπλή μάχη της Βέργας - Διρού.

1912: Ο Κωνσταντίνος Ταικλιπής κερδίζει χρυσό μετάλλιο στο μήκος άνευ φοράς στους Ολυμπιακούς Αγώνες στη Στοκχόλμη, με επίδοση 3,37 μ.

1936: Η Εθνική ανδρών στο μπάσκετ δίνει τον πρώτο διεθνή αγώνα της ιστορίας της. Αντιμετωπίζει στην Κωνσταντινούπολη την Τουρκία, από την οποία ηττάται με 49-12.

1965: Η εφημερίδα Το Βήμα γράφει στο πρωτοσέλιδό της: «Ένας επικίνδυνος άνθρωπος εις μίαν νευραλγικήν θέσιν. Ο αντισυνταγματάρχης Παπαδόπουλος χαλκεύει συνομωσίας». Η εφημερίδα δημοσιεύει πόρισμα ειδικών εμπειρογνομόνων, σύμφωνα με το οποίο το δήτην υποκινούμενο από τους κομμουνιστές σαμποτάζ σε αυτοκίνητα της 117 Μοίρας Πυροβολικού στον Έβρο, το οποίο κατήγγειλε ο διοικητής της αντισυνταγματάρχης Γεώργιος Παπαδόπουλος ήταν «φυσιολογικές βλάβες».

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1852: Αντόνι Γκαουντί, ισπανός εκκεντρικός αρχιτέκτονας. Πιο χαρακτηριστικό δημιούργημά του, η εκκλησία Λα Φαμίλια Σαγράδα στη Βαρκελώνη. (Θαν. 10/6/1926)

1922: Γεώργιος - Αλέξανδρος Μαγκάκης, καθηγητής του Ποινικού Δικαίου και πολιτικός. Διετέλεσε υπουργός σε κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ. (Θαν. 5/9/2011) 1963: Τζορτζ Μάικλ, κατά κόσμο Γιώργος Κυριάκος Παναγιώτου, κυπριακής καταγωγής βρετανός ποπ τραγουδιστής.

ΘΑΝΑΤΟΙ

1822: Ε.Τ.Α. Χόφμαν, γερμανός παραμυθάς (Καρυοθραύστης) (Γεν. 24/1/1776)

1997: Ζακ Ιβ Κουστό, γάλλος ωκεανογράφος. (Γεν. 11/6/1910)

2009: Μάικλ Τζάκσον, αμερικανός τραγουδιστής της ποπ και της σόουλ. (Γεν. 29/8/1958)

Γεώργιος Παπαδόπουλος (1919 – 1999)

Στρατιωτικός και ιθύνων νους του πραξικοπήματος της 21ης Απριλίου 1967, που οδήγησε στην επιβολή της επτάχρονης δικτατορίας (21 Απριλίου 1967- 23 Ιουλίου 1974) στην Ελλάδα. Φανατικός αντικομμουνιστής και γνήσιο τέκνο μιας εποχής που ορίζεται από τον Εμφύλιο Πόλεμο στην Ελλάδα και τον Ψυχρό Πόλεμο στη διεθνή σκηνή. Γεννήθηκε στο Ελαιχώρι Αχαΐας στις 5 Μαΐου 1919 και ήταν ο μεγαλύτερος γιος του δάσκαλου Χρήστου Παπαδόπουλου και της γυναίκας του Χρυσούλας. Μετά την περάτωση των εγκύκλιων σπουδών του, εισήλθε το 1937 στη Σχολή Ευελπίδων, με συμμαθητές τον Νικόλαο Μακαρέζο και τον Ιωάννη Λαδά. Ολοκλήρωσε εσπευσμένα την τριετή φοίτησή του, λόγω της κήρυξης του ελληνοϊταλικού πολέμου το 1940 και ονομάστηκε Ανθυπολοχαγός Πυροβολικού.

Πολέμησε στο αλβανικό μέτωπο και κατά τη διάρκεια της Κατοχής συμμετείχε στα Τάγματα Ασφαλείας υπό τον Συνταγματάρχη Κουρκουλάκο και την οργάνωση Χ του αντισυνταγματάρχη Γρίβα. Το 1941 παντρεύτηκε τη Νίκη Βασιλειάδη, με την οποία απέκτησε δύο παιδιά, τη Χρυσούλα και τον Χρήστο. Το 1944 συμμετείχε με άλλους δεξιούς αξιωματικούς στην ίδρυση του ΙΔΕΑ (Ερως Δεσμός Ελλήνων Αξιωματικών), μιας παραστρατιωτικής οργάνωσης με σημαντικό ρόλο στο πραξικόπημα της 21ης Απριλίου. Στον Εμφύλιο Πόλεμο μετείχε, όπως υπερήφανα έλεγε ο ίδιος, σε όλες τις μεγάλες επιχειρήσεις, «από τα Βαρδούσια στον Ταΰγετο, από τον Πάρωνα στη Μουργκάνα κι από τον Γράμμο στο Βίτσι».

Το 1951 ως στρατοδίκης με τον βαθμό του ταγματάρχη στην πρώτη δίκη του Νίκου Μπελογιάννη ήταν ο μόνος που μειοψήφησε στην επιβολή της θανατικής ποινής στον «Άνθρωπο με το Γαρούφαλλο», παρότι φανατικός αντικομμουνιστής. Το 1956 ο Δημήτριος Ιωαννίδης ίδρυσε την ΕΕΝΑ (Εθνική Ένωση Νέων Αξιωματικών), μια κλειστή ολιγομελή ομάδα αξιωματικών, που προήλθε από τους κόλπους του ΙΔΕΑ και προετοίμασε μεθοδικά το πραξικόπημα της 21ης Απριλίου. Γρήγορα, ο Γεώργιος Παπαδόπουλος αναδείχθηκε ως ο αδιαφιλονίκητος ηγέτης της. Από το 1959 έως το 1964 υπηρέτησε στην ΚΥΠ και απέκτησε στενές σχέσεις με τους πράκτορες της CIA στην Αθήνα. Το 1961 ήταν γραμματέας της επιτροπής του σχεδίου «Περικλής», που είχε ως στόχο την αποδυνάμωση της ΕΔΑ, η οποία στις εκλογές του 1958 είχε αναδειχθεί αξιωματική αντιπολίτευση. Το σχέδιο εφαρμόστηκε στις εκλογές του 1961, που έμειναν στην ιστορία ως «εκλογές βίας και νοθείας», οι οποίες έδωσαν άνετη πλειοψηφία στην ΕΡΕ. Οι συνωμοτικές κινήσεις του Παπαδόπουλου και της ΕΕΝΑ ήταν εν γνώσει των προϊσταμένων του και μετά την άνοδο της Ένωσης Κέντρου στην εξουσία, το 1964, τέθηκε θέμα αποστρατείας του. Τον έσωσε η φίλια του πατέρα του με τον πρωθυπουργό Γεώργιο Παπανδρέου και η φιλευσπλαχνία του «Γέρου της Δημοκρατίας». Ο Παπαδόπουλος μετατέθηκε στον Έβρο, όπου ανέλαβε τη διοίκηση της 117 ΜΠΠ στην Ορεστιάδα. Έγινε γνωστός στο Πανελλήνιο από το αποκληθέν «Σαμποτάζ του Έβρου», όταν ισχυρίστηκε ότι εξάρθρωσε ομάδα αριστερών στρατιωτών, που προκαλούσαν δολιοφθορές, ρίχνοντας ζάχαρη στα ρεζερβουάρ των στρατιωτικών φορτηγών της μονάδας του. Τελικά, αποκαλύφθηκε ότι ήταν δικής του εμπνεύσεως προβοκάτσια και αντί στρατοδικείου τιμωρήθηκε μόνο με 15 μέρες φυλακή. Αυτή τη φορά δεν τον έσωσε ο Παπανδρέου, αλλά μάλλον ο βασιλιάς.

Το φθινόπωρο του 1966, ο συνταγματάρχης, πλέον, Γεώργιος Παπαδόπουλος επωφελείται από την πολιτική κρίση εξαπτίας της Αποστασίας και μετατίθεται στην Αθήνα μαζί με τον ομοβαθμό του Νικόλαο Μακαρέζο και τοποθετείται στη θέση - κλειδί του διευθυντή του 3ου Επιτελικού Γραφείου του ΓΕΣ, έχοντας την ευθύνη των επιχειρήσεων. Φροντίζει να μεταθέσει στην Αθήνα φίλους και συνεργάτες του και να τους τοποθετήσει σε καίριες θέσεις για να ετοιμάσουν όλοι μαζί το σκηνικό της 21ης Απριλίου 1967.

Στρατηγός και Παλάτι κάνουν το μοιραίο λάθος και αναθέτουν στους Παπαδόπουλο και Μακαρέζο την επικαιροποίηση του Νατοϊκού σχεδίου «Προμηθεύς», που προβλέπει την επέμβαση των Ενόπλων Δυνάμεων σε περίπτωση «ερυθράς» απειλής. Βάσει αυτού του σχεδίου θα εκδηλωθεί και θα επικρατήσει τις πρώτες πρωινές ώρες της 21ης Απριλίου το στρατιωτικό πραξικόπημα, με επικεφαλής δύο συνταγματάρχες (Παπαδόπουλος, Μακαρέζος) κι έναν ταξίαρχο (Παπατάκος), με το πρόσχημα του κομμουνιστικού κινδύνου. Το απόγευμα της ίδιας μέρας και όταν οι τελευταίοι ενδοιασμοί του βασιλιά Κωνσταντίνου έχουν ξεπεραστεί, ο Γεώργιος Παπαδόπουλος ορκίζεται Υπουργός Προεδρίας, με πρωθυπουργό τον φιλοβασιλικό δικαστικό Κωνσταντίνο Κόλλια. Ουσιαστικά, όμως, ο Παπαδόπουλος θα είναι ο ισχυρός ανήρ του καθεστώτος.

Μετά το αποτυχημένο κίνημα του βασιλιά Κωνσταντίνου (13 Δεκεμβρίου 1967), ο Παπαδόπουλος ανέλαβε την πρωθυπουργία και σταδιακά όλες τις εξουσίες: Υπουργός Εξωτερικών, Εθνικής Αμύνης, Εσωτερικών και Αντιβασιλέας συγχρόνως. «Μόνο αρχιεπίσκοπος δεν έγινε» σύμφωνα με μια ρήση της εποχής. Στις 13 Αυγούστου 1968 διέφυγε απόπειρας δολοφονίας του από τον Αλέξανδρο Παναγιώτη, ο οποίος συνελήφθη και καταδικάστηκε σε θάνατο. Η ποινή του δεν εκτελέστηκε και παρέμεινε επί πενταετία στη φυλακή. Το 1973 έλαβε ειδική χάρη, όταν ο Παπαδόπουλος ορκίστηκε Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας, μετά την κατάργηση της Βασιλείας (29 Ιουλίου 1973).

Το 1970 ο Παπαδόπουλος πήρε διαζύγιο από τη γυναίκα του Νίκη με νομοθετικό διάταγμα μιας χρήσης και στη συνέχεια παντρεύτηκε την ερωμένη του Δέσποινα Γάσπαρη, πολιτική υπάλληλο του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας, με την οποία απέκτησε μία κόρη. Το φθινόπωρο του 1973, επεχείρησε να φιλελευθεροποιήσει το καθεστώς του και διόρισε πρωθυπουργό τον παλαίμαχο πολιτικό Σπυρίδωνα Μαρκεζίνη, υποσχόμενος εκλογές για τις αρχές του 1974. Το πολιτικό πείραμά του κράτησε μόλις 48 ημέρες, καθώς μετά την Εξέγερση του Πολυτεχνείου ανετράπη από τους σκληροπυρηνικούς του στρατεύματος, με επικεφαλής τον ταξίαρχο Δημήτρη Ιωαννίδη, τον μόνο από τους πρωταίτιους του πραξικοπήματος που δεν είχε αναλάβει πολιτικό πόστο. Ο Παπαδόπουλος συνελήφθη και τέθηκε σε κατ' οίκον περιορισμό στη βίλα που του είχε παραχωρήσει ο Ωνάσης στο Λαγονήσι. Αισθανόταν προδομένος, καθώς δεν πίστευε ότι ο φίλος του Δημήτριος Ιωαννίδης θα τον ανέτρεπε. «Ο Μίμης είναι αρσακειάς. Αποκλείεται να κάνει κάτι τέτοιο» καθησούχαζε αυτούς που τον προειδοποιούσαν για τις κινήσεις του.

Μετά τη Μεταπολίτευση, ο Γεώργιος Παπαδόπουλος εκτοπίστηκε στην Κέα (23 Οκτωβρίου 1974) μαζί με τους Στυλιανό Παπατάκο, Νικόλαο Μακαρέζο, Ιωάννη Λαδά και Μιχαήλ Ρουφογάλη. Την 21η Ιανουαρίου 1975 προφυλακίστηκε με βάση το Δ' Ψήφισμα της Ε' Αναθεωρητικής Βουλής και προσήχθη σε δίκη ενώπιον του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών, μαζί με τους πρωταίτιους του πραξικοπήματος. Στις 23 Αυγούστου 1975 καταδικάστηκε σε θάνατο και στρατιωτική καθάιρεση για τα εγκλήματα της στάσεως και της εσχάτης προδοσίας. Η θανατική ποινή του, όπως και των άλλων καταδικασθέντων, μετατράπηκε αυθημερόν από τον Κωνσταντίνο Καραμανλή σε ισόβια κάθειρξη, την οποία εξέτισε στις φυλακές του Κορυδαλλού. Ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης ως πρωθυπουργός αποφάσισε να αποφυλακίσει τον Παπαδόπουλο και τους άλλους πραξικοπηματίες, αλλά προσέκρουσε στην άρνηση του τότε Προέδρου της Δημοκρατίας, Κωνσταντίνου Καραμανλή.

Στις 8 Αυγούστου 1996, ο Γεώργιος Παπαδόπουλος εισήχθη στο Λαϊκό Νοσοκομείο πάσχων από κακοήθη νεοπλασία του ουροποιητικού συστήματος. Η κυβέρνηση Σημίτη δεν δέχθηκε την αίτηση του γιου του Χρήστου και της γυναίκας του Δέσποινας να αποφυλακισθεί για λόγους επείκειας. Ο ίδιος, άλλωστε, θα μπορούσε να είχε αποφυλακιστεί, αν ζητούσε συγγνώμη για τις πράξεις του, όπως έπραξε ο Στυλιανός Παπατάκος. Παρέμεινε αμετανόητος μέχρι τέλους, λέγοντας «δι' εμέ θα ομιλήσει η ιστορία, η οποία θα με δικαιώσει...». Άφησε την τελευταία του πνοή στις 11:48 της 27ης Ιουνίου 1999 στην εντατική του Λαϊκού Νοσοκομείου, όπου παρέμεινε υπό κράτηση για 34 μήνες. Κηδεύτηκε στις 30 Ιουνίου στο Α' Νεκροταφείο Αθηνών, παρουσία της οικογένειάς του και λίγων στελεχών και αμετανόητων νοσταλγών της Επταετίας.